

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming Ian-Vyhlička na smrt.pdb

PDB Name: Fleming Ian-Vyhlička na smrt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2007
Modification Date: 5.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ian Fleming
Vyhlička na smrt

FROM A VIEW TO A KILL

Oči za širokými ochrannými brýlemi z černé gumy byly studené jako křemen. V rozechvělé masě těla a kovu, řítící se za divokého řevu motoru BSA M20 rychlostí sedmdesáti mil, byly jedinými nehybnými body. Chráněny sklem brýlí, zíraly těsně nad středem řídítek upřeně kupředu a jejich posupný, pevně soustředěný pohled byl pohledem přes měřidla střelné zbraně. Pod ochrannými brýlemi vnikal do úst vítr a odhaloval velké kamenné zuby a bělavé proužky dásní. Po stranách vyceněných zubů se chvěly tváře nafouknuté větrem do protáhlých váčků. Napravo a nalevo od rozšklebeného obličeje pod ochrannou přilbou spočívaly na řídítkách ruce v černých rukavicích, ruce zalomené v zápěstí a podobné útočícím spárům velkého dravce.

Jezdec byl oblečen do uniformy vojenského kurýra a jeho olivově zelený stroj, s jistými úpravami na ventilech a karburátoru a zbavený tlumičů výfuku, aby dosahoval větší rychlosti, se nijak nelišil od běžného motocyklu britské armády. Nic na mužově zevnějšku, ani na jeho výstroji nenaznačovalo, že není tím, kým se zdál být – nic, kromě ostře nabitého lugu, připevněného sponou k benzinové nádrži.

Bylo sedm hodin květnového rána a jako šňůra rovná silnice, protínající les, se leskla drobnými, zářivými kapkami jarního deště. Koberce mechu a květin, rozprostírající se mezi obrovskými doby po obou stranách silnice, měly neskutečné kouzlo královských lesů obklopujících Versailles a Saint Germain. Silnice nesla označení D98 a byla to silnice druhé třídy, sloužící místní dopravě v okolí Saint Germain. Motocyklista právě projel dálnicí Paříž – Nantes, hřmící už kyvadlovou dopravou zásobující Paříž. Mířil k severu, k Saint Germain, a silnice před ním i za jeho zády byla zcela pustá, jen asi o půl míle vpředu ujížděl druhý motocyklista – jiný kurýr britské armády. Byl mladší a štíhlejší, pohodlně spočíval v sedle, těšil se z hezkého rána a udržoval rychlost na čtyřicítce. Měl dost času a byl překrásný den. Uvažoval, zda si má dát k snídani sázená, nebo míchaná vejce, až se kolem osmé vrátí zpátky do štábu.

Pět set metrů, čtyři sta, tři, dvě jedno sto. Jezdec blížící se zezadu zpomalil na padesát mil v hodině. Sevřel pravou rukavici do rubů a stáhl si ji z ruky. Zastrčil rukavici mezi knoflíky blůzy, spustil ruku k nádrži a odepjal pistoli.

Nyní už musel být dobře viditelný v zpětném zrcátku prvního jezdce, neboť mladík znenadání prudce otočil hlavu, překvapen, že v tak časně ranní době potkává na své cestě jiného kurýra. Nejprve se domníval, že je to americký, nebo francouzský vojenský policista. Mohl patřit ke kterékoli z armád osmi států NATO, z jejichž příslušníků se skládal vojenský personál SHAPE, zkráceně nazývané Supreme Headquarters Allied Powers in Europe, čili Vrchního velitelství spojeneckých sil v Evropě. Když však rozpoznal britskou uniformu, byl tím překvapen, i potěšen. Kdo by to k čertu mohl být? Zdvihl vesele pravý palec na znamení, že poznal kolegu, snížil rychlost na třicet mil a čekal až ho druhý muž dožene. S jedním okem upřeným na cestu před sebou a s druhým na přibližující se postavu v zrcátku probíral si v duchu jména britských jezdců v dopravní jednotce Zvláštní služby vrchního velitelství. Albert, Sid, Wally – mohl by to být Wally, ten má takovou silnou postavu. To je klika. Může si z něho utahovat na účet toho žabce z kantýny – Louise, Elise, Lise – jak se jen, k čertu jmenuje?

Muž s pistolí zpomalil. Nyní byl vzdálen pouhých padesát metrů. Jeho obličej, teď už nekřivený větrem, se ustálil do hrubých a tvrdých rysů. Za černými, zacílenými mířidly očí plály rudé jiskry. Čtyřicet metrů, třicet. Z lesa před mladým kurýrem vyletěla straka. Nemotorně přeletěla silnici a vlétla do křoví za Michelinovou značkou, jež hlásala, že do Saint Germain zbývá ještě kilometr. Mladík se zazubil a ironicky pozdvihl vztyčený palec na pozdrav a zároveň pro štěstí – „Jedna straka znamená smutek“.

Dvacet metrů za ním muž s pistolí spustil obě ruce z řídítek, zdvihl luger, pečlivě si ho podepřel o levé předloktí a vypálil jednu jedinou ránu.

Mladíkovi ruce sjeli rázem z řídítek a spojili se ve středu nazad prohnuté páteře. Jeho motocykl se stočil napříč silnice, přeskočil úzký příkop a zaryl se do koberce trávy a konvalinek. Tam se vzepjal na skřípějícím zadním kole a zvolna se překotil na svého mrtvého jezdce. BSA naposledy zakašlal, vykopl, rozerval mladíkovi šaty, vytrhl chomáč květin a zůstal pokojně ležet.

Vrah se téměř na místě otočil a zastavil svůj stroj ve směru odkud přijel. Sešlápl stojan, vytáhl na něj motocykl a vystoupil do květů roztroušených mezi stromy. Poklekl vedle mrtvého muže a hrubě mu vytáhl oční víčko. Stejně hrubě odtrhl od těla brašnu na spisy z černé kůže, jediným trhnutím rozepjal mrtvému blůzu a vytáhl z ní ošumělou náprsní tašku. Laciné hodinky serval z levého zápěstí tak prudce, až přetrhl jejich chromovaný rozpínací náramek. Vstal a

prehodil si brašnu přes rameno. Zatímco ukládal náprsní tašku a hodinky do kapsy u blůzy, pozorně naslouchal. Bylo slyšet jen zvuky lesa a netečný praskot horkého kovu havarovaného BSA. Vrah se vracel na silnici. Kráčel pomalu, zahrnuje listím stopy pneumatik v měkké půdě a mechu. Zvláště si dal záležet na zakrytí hlubokých jizev v příkopu a v travnatém okraji silnice, pak se postavil ke svému motocyklu a zadíval se zpátky k porostu konvalinek. Slušná práce! Mohou na to přijít jedině policejní psi, a než propátrají všech deset mil cesty, uběhnou hodiny, snad i dny – rozhodně dost dlouhá doba. Hlavní věcí při takovéhle práci je vyměřit si spolehlivou vzdálenost. Mohl toho muže zastřelit z čtyřiceti metrů, ale dával přednost dvaceti. Že mu sebral hodinky a náprsní tašku to byl také dobrý tah – tah hodný mistra.

Spokojen sám se sebou zdvihl muž motocykl ze stojanu, vyhoupl se rázně do sedla a dupl na startér. Zvolna, aby na silnici nezůstaly stopy rozjezdu, nabíral na rychlosti a v necelé minutě se opět řítit sedmdesátkou a vítr mu nadouval tváře, až se podobal smrtce z vydlaného tuřínu.

Okolnímu lesu se zvolna vracel dech, který zatajil nad vražednou scénou.

James Bond vypil první sklenku tohoto večera u Fougueta. Nebylo to žádné poctivé pití. Ve francouzských kavárnách se nedá vážně pít. Venku na chodníku, kam svítí slunce, není namístě pít vodku, whisky nebo gin. Fine á l'eau je docela slušný nápoj, ale opijí, aniž by vlastně chutnal. Quart de champagne nebo champagne á l'orange jsou dobré před obědem, ale večer vede jedna čtvrtka k další čtvrtce a láhev nanicovatého šampaňského je špatným nákladem pro nadcházející noc. Pernod také ujde, ale měl by se pít ve společnosti, a Bond stejně tento nápoj neměl nikdy v lásce, neboť jeho lékořicová chuť v něm vyvolává vzpomínky na dětství. Ne, ze všech těch operetních nápojů, jež se tak dobře hodí k francouzským kavárnám, musíte pít ten nejméně odporný, a Bond si vždy objednával totéž: amerikano-bitter campari, cinzano, velký skrojek citrónu a soda. Ze sodovek požadoval výhradně Petrier, neboť podle jeho názoru byla drahá sodovka tím nejlevnějším prostředkem, jak vylepšit chudý nápoj.

Při každé návštěvě Paříže zůstával Bond věrný stejným místům. Bydlel v hotelu Terminus Nord, neboť měl rád nádražní hotely a tento byl nejméně okázalý a nejanonymnější ze všech. Obědval v Café de la Paix, v Rotondě nebo Dôme, protože se tam docela dobře jedlo a mohl se bavit pozorováním hostů. Když se chtěl pořádně napít, zašel do Harryho baru, jednak tam měli poctivé pití, a jednak proto, že za své první návštěvy v Paříži, v nevědomém věku šestnácti let, uposlechl Harryho inzerátu v Continental Daily Mail a řekl taxikáři: „Sen ry a nór“. Tím začal jeden z památných večerů jeho života, dovršený téměř současnou ztrátou panictví i peněženky. Na večeri chodíval Bond do restaurací slavných jmen – Véfour, Caneton, Lucas-Carton nebo Cochon d'Or. Těchto podniků si vážil, ať si Michelinův průvodce říkal, co chtěl, o Tour d'Argent nebo Maximovi a podobných místech, neboť se vyhýbal pošpinění svých cestovních účtů a dolarům. Ostatně nebylo nad jejich kuchyň. Po večeri chodíval na Place Pigalle, aby se ujistil, zda ho tam nečeká nějaká nenadálá dobrodružství. Když se nic nestalo, což bylo běžné, vrátil se pěšky noční Paříží do Gare du Nord a šel spát. Dnešního dne se Bond rozhodl zavrhnout tento zaprášený adresář a dopřát si staromódní povyražení. Vracel se přes Paříž po nešťastné ztroskotané posádce na rakousko – maďarských hranicích. Šlo o to dostat přes kopečky jistého Maďara. Bond byl vyslán z Londýna, aby tuto operaci osobně řídil, nezávisle na vedoucím stanoviště V. Vídeňské stanoviště to přijalo s krajní nevolí. Došlo k nedorozumění – úmyslnému nedorozumění. Výsledkem byl jeden mrtvý v zaminovaném hraničním pásmu. A nyní nastane soudní vyšetřování. Na druhý den se měl Bond vrátit do londýnské centrály, aby podal hlášení o své cestě, a pouhé pomyšlení na zítřek ho skličovalo. Dnešek byl překrásný – byl to jeden z těch dní, kdy bezmála uvěříte, že Paříž je krásné a veselé město – a Bond se rozhodl poskytnout městu poslední šanci. Najde si dívku, skutečnou dívku, a vezme ji na večeri do nějakého rádobu důvěrného podniku a Bois, jako je třeba Armenonville. Aby rozptýlil nevyslovenou otázku po penězích v jejích očích – a určitě v nich bude – dá jí co nejdříve padesát tisíc franků a řekne: „Budu vám říkat Donatienne anebo Solange, neboť ta jména odpovídají mé náladě a tomuto večeru. Známe se už dávno a půjčila jste mi ty peníze, když jsem byl v tísní. Tady je máte nazpět a teď si budeme povídat, co jsme dělali od našeho posledního setkání před rokem v Saint Tropez. Prozatím si prohlédněte menu a vinný lístek a musíte si vybrat něco, co vám udělá radost a po čem ztloustnete.“ Dívce se rozjasní tvář úlevou, zasměje se a řekne: „Ale, Jamesi, já nechci být tlustá. „A bude to jako v té bajce o Jaru v Paříži a Bond zůstane střízlivý a celý večer se bude zajímat jen o ni a o to, co říká. A Bůh mu buď svědkem, že to nebude jeho vinou, když se na sklonu večera ukáže, že z té staříčké, zvetšelé pohádky o „Povyražení v Paříži“ nezbyvá kámen na kameni.

Bond seděl u Fougueta, čekal na objednané americano a usmíval se svému rozhorlení. Věděl, že si s touto představou jen pohrává, aby zvýšil své zadostiučinění z posledního kopance, který uštědřil tomuto městu, jež měl od konce války srdečně nerad. Od roku 1945 neprožil v Paříži jediný šťastný den. Nikoli proto, že město zaprodalo svoje tělo. To udělalo mnoho měst. Zmizelo však jeho srdce – bylo zastaveno turistům. Bond pohlédl přes chodník na lesklé černé stuhly automobilů, od nichž se bolestivě odráželo slunce. Všude to bylo stejné jako na Champs-Élysées.

Po sedmé už bylo pohlceno hřmícím proudem černého kovu, s nímž nemohly soutěžit žádné krásné budovy, žádné rozlehlé, stromy lemované bulváry.

Na mramorové desce stolku zachrástil číšníkův tác. S hbitým škubnutím jedné ruky, které Bond nikdy nedokázal napodobit, vypáčil číšníkův otevírač uzávěr Perrierovy sodovky. Muž ještě zastrčil pod nádobu s ledem tácek, mechanicky pronesl „Voilà, M'sieur“ a odběhl. Bond si dal do nápoje kostku ledu, dolil jej až po okraj sodou a zdlouha se napil. Pohodlně se opřel a zapálil si cigaretu značky Laurens jaune. Bylo nabíledni, že tento večer nemůže skončit jinak než neblaze. I kdyby snad v příští hodině nalezl nějakou dívku, obsah by určitě napovídal balení. Při pohledu zblízka by se ukázalo, že má hrubou, vlhkou a silně pórovitou pleť francouzských měšťáků. Plavé vlasy pod sametovým baretem by byly u kořínků tmavě hnědé a byly by nepoddajné jako klavírní struny. Mátové vůně dechu by nemohla zatajit polední česnek. Vábná postava by byla podepřena důmyslným lešením z drátů a gumy. Byla by z Lille a vyptávala by se, zda není Američan. A buď ona a Bond se neubráníl úsměvu, nebo její maquereau by mu

pravděpodobně ukradli peněženku. La ronde! Byl by opět tam, kde byl. Viceméně to takhle bylo. Eh, vem to čert! Ze středního proudu vozidel unikl oprýskaný černý peugeot 403, odvážně prot'al vnitřní proud vozů a zastavil vedle řady zaparkovaných automobilů. Ozvalo se skřípění brzd, houkání a nadávky. Z vozu vystoupila s bohorovným klidem dívka a odhodlaně vkročila na chodník, nechávajíc vyřešení nastalé situace ostatním řidičům. Bond se napřímil. Měla všechno, naprosto všechno, co patřilo k dívce jeho představ. Byla vysoká, a přestože její postavu zakrýval lehký plášť do deště, pohyby a držení těla slibovaly, že je překrásná. Měla veselý a smělý obličej, který odpovídal jejímu řízení, avšak nyní, kdy se prodírala hustým davem na chodníku, čísla z jejich stisknutých rtů netrpělivost a z očí podráždění. Bond pozorně sledoval, jak se blíží a vstupuje do uličky mezi kavárenskými stolky. Nedělal si samozřejmě žádnou naději. Přicházela jistě za někým – za svým milým. Byla typem ženy, která vždy patří někomu jinému. Zřejmě se opozdila. Proto tak pospíchala. Zatracená náhoda – pod elegantním baretem zářily přírodní plavé vlasy! A dívala se přímo na něho. Usmívala se....

Než se Bond stačil vzpamatovat, došla dívka k jeho stolu, odtáhla si židli a posadila se.

Poněkud křečovitě se usmála do jeho vyděšených očí. „Omlouvám se, že jdu tak pozdě, a obávám se, že musíme okamžitě odejít. Potřebuji vás v kanceláři.“ A pokračovala: „Loď ke dnu.“

Bond rázem vystřízlivěl. Bylo nesporné, že patří k „podniku.“ LOĎ KE DNU byl slangový výraz, který si Tajná služba vypůjčila od námořníků z ponorek. Signalizoval špatné zprávy – ty nejhorší. Bond zalovil v kapse a utrousil na stůl několik mincí. „Dobrá. Pojdme,“ řekl, vstal a následoval ji mezi stoly a přes chodník k jejímu vozu. Každou chvíli se musel objevit policista. Nastoupili do auta, probodání pohledy rozezlených obličejů. Dívka nechala vůz stát s běžícím motorem. Ve vteřině zařadila rychlost a vklouzla do proudu vozidel.

Bond na ni úkosem pohlédl. Bledá pleť byla jako samet, plavé vlasy jako hedvábí – až ke kořínkům. „Odkud jste a co má tohle všechno znamenat?“ řekl.

Odověděla zůstávajíc soustředěna na řízení. „Jsem ze Stanoviště F. Asistentka druhého stupně. Ve službě číslo 765, mimo ni Mary Ann Russelllová. Netuším co se děje. Viděla jsem jenom depeši z centrály – osobní zprávy od M šéfu stanoviště. Bezodkladně po obdržení a tak dále. Aby vás okamžitě vyhledal a v případě nutnosti, aby se obrátil o pomoc na Druhé oddělení francouzské tajné služby. Šéf prohlásil, že chodíváte vždy na stejná místa, když jste v Paříži, a já a ještě jedna dívka jsme dostaly jejich seznam. Měla jsem to zkusit v Harryho baru, pak u Fouqueta a potom začít objíždět restaurace. Je to báječné, že jsem vás tak rychle sbalila.“ Krátce na něho pohlédla. „Doufám, že jsem si nepočínala moc neohrabaně?“

„Byla jste skvělá,“ řekl Bond. „Jak byste to udělala, kdybych tam seděl s nějakou dívkou?“

Zasmála se. „Udělala bych totéž, ale říkala bych vám „pane“. Měla jsem jenom obavy, jak byste si s tou dívkou poradil. Kdyby začala dělat scény, nabídla bych ji, že ji odvezu svým vozem domů, a vám bych zavolala taxi.“

„To zní docela vtipně. Jak dlouho jste u Tajné služby?“

„Pět let. Toto je poprvé, co spolupracuji se stanovištěm.“

„Líbí se vám tohle zaměstnání?“

„Práci mám ráda. Volné dny a večery jsou trochu nudné. V Paříži není právě snadné najít přítele, který by nemyslel – ústa se jí ironicky stáhla – „který by nemyslel na to ostatní. Ne snad, že bych byla upejpavá,“ pospíšila si dodat, „ale Francouzi jsou v téhle věci strašně otravní. Představte si, že jsem musela přestat jezdit metrem a autobusem. Ať jedete v kteroukoli denní dobu, vždycky jste vzhodu samá modřina.“ Zasmála se. „Nemluvě o tom, že je to otrava a že nic nevíte, co takovému chlapovi říct, některé ty štipance opravdu bolí. To už přesahuje všechny meze. Nezbyvalo mi než levně koupit tenhle vůz a všechny ostatní auta se mi hledí vyhnout. Pokud si druhých řidičů nevšímáte, můžete si dovolit i na ty největší sportáky. Mají strach, že jste je neviděl. A potlučený vzhled vozu jim nahání hrůzu. Vyhnou se vám zdaleka.“

Dojeli právě k Rond Point. Dívka, jako by chtěla demonstrovat svou teorii, objela divoce náměstí a vřítla se do proudu vozů přijíždějících od Palace de la Concorde. Proud se zázračně rozdělil a propustil ji do Avenue Matignon.

„Výborně!“ řekl Bond. „Ale nezvykejte si na to. Mohla byste narazit na nějakou francouzskou Mary Ann.“

Zasmála se. Zabočila do Avenue Gabriele a zastavila před pařížskou centrálou britské Tajné služby: „Zkouším takovéhle triky pouze v rámci služby.“

Bond vystoupil a přešel na druhou stranu vozu. „Díky za to sbalení.“ řekl. „Mohu vám to oplatit, až tenhle kolotoč skončí? Nejsem sice poštipaný, ale otravuju se v Paříži stejně jako vy.“

Měla modré oči daleko od sebe. Pátravě hleděly do Bondových. „Byla bych docela ráda,“ řekla vážně. „Služba v centrále mě vždycky někde najde.“

Bond prostrčil ruku oknem vozu a stiskl prsty na volant. „Tak platí.“ Otočil se a rychle prošel obloukem vchodu.

Podplukovník letectva Rattray, vedoucí stanoviště F, byl obtloustlý muž s růžovými tvářemi a blond vlasy sčesanými dozadu. Oblékal se podle poslední módy, včetně přehrnutých manžet, dvojitých rozparků u saka, motýlků a pestrobarevných vest. Působil dojmem labužníka, pohybujícího se ve společnosti přátel dobrého vína a vybraných pokrmů, a jediný falešný tón vnášely do tohoto zdání jeho rozvážené, poněkud potměšilé modré oči. Vášnivě kouřil gauloisky a celá jeho kancelář byla jimi načichlá. Přivítal Bonda se zjevným ulehčením. „Kdo vás našel?“

„Russellová. U Fouqueta. Nová síla?“

„Šestý měsíc. Šikovné děvče. Ale posadte se u nás. Zdvihlo se hotové peklo a dostal jsem za úkol říct vám co a jak a zapřáhnout vás.“ Sklonil se nad dispečinkem a stiskl tlačítko. „Zpráva pro M. Osobně od vedoucího Stanoviště F, 007 nalezen, předávám informace. Jasně?“ Pustil tlačítko.

Bond si přitáhl židli k otevřenému oknu, aby unikl mlze z gaulosek. Z dále přicházel tichý hukot dopravy na Champs – Élysées. Ještě před půl hodinou měl Paříže plné zuby a byl rád, že odjíždí. Teď doufal, že se zdrží.

„Včera ráno dostal někdo našeho kurýra na cestě ze štábu SHAPE do naší stanice v Saint Germain,“ řekl vedoucí Stanoviště F. „Vezl týdenní hlášení zpravodajského oddělení SHAPE včetně souhrnných výkazů, spisy Spojenecké zpravodajské služby – samé přísně tajné materiály. Jedna rána do zad. Sebral mu brašnu se spisy, náprsní tašku a hodinky.“

„To je zlé,“ usoudil Bond. „Nemohlo to být obyčejné loupežné přepadení? Anebo si myslíte, že krádež té prkenice a hodinek byla jen zástěrkou?“

„Bezpečnostní oddělení SHAPE si ještě není jisté. Ale přiklání se k tomu, že to byla zástěrka. Sedm hodin ráno je podivná doba pro loupežné přepadení. Ale to s nimi můžete probrat na místě. M vás tam posílá jako svého osobního zástupce. Má z toho těžkou hlavu. Nemluvě o ztrátě těch papírů Zpravodajské služby, jejich zpravodajcům se nikdy nelíbilo, že máme jednu z našich stanic takřkajíc mimo Rezervaci. Už léta se snaží připojit naši jednotku v Saint Germain k útvaru zpravodajské služby SHAPE. Ale znáte přece M, je to neústupný starý ďábel. Bezpečnostní služba NATO mu nikdy nešla pod vousy. A v zpravodajském oddělení SHAPE sedí nejen pár Francouzů a Italů, ale šéfem jejich kontrašpionáže a bezpečnostního oddělení je Němec!“

Bond hvízdal.

„Malér je v tom, že tahle zatracená aféra se SHAPE náramně hodí, aby vehnali M do kouta. Rozhodně tam máte okamžitě odjet. Obstaral jsem vám už povolení ke vstupu. Tady jsou vaše papíry. Budete se hlásit plukovníku Schreiberovi v Bezpečnostním oddělení vrchního velitelství. Američan. Schopný chlapík. Zabývá se tím od samého začátku. Pokud mohu posoudit, udělal všechno, co se dalo.“

„Co udělal? Co vlastně podnikli?“

Vedoucí stanoviště F sebral z psacího stolu mapu a přistoupil s ní k Bondovi. Byla to Michelinova podrobná mapa Environs de Paris. „Zde jsou Versailles,“ ukázal tužkou, „a tady na sever od zámeckého parku, je velká křižovatka dálnic Paříž – Nantes a Paříž – Versailles. Asi dvě stě metrů dále na sever, na silnici N174, leží štáb SHAPE. Každou středu, v sedm hodin ráno, vyjíždí ze štábu kurýr Zvláštní služby s týdenní dávkou tajných materiálů, o nichž jsem vám už říkal. Musí je doručit do Fourgueux, malé vesničky v sousedství Saint Germain, tam je předá dozorcímu důstojníkovi naší centrály a v sedm třicet se hlásí opět v SHAPE. Z bezpečnostních důvodů má rozkaz vyhnout se této zastavěné oblasti a použít silnice N307 do Saint Nom, odbočit na D98, podjet pod dálnicí a pokračovat saintgermainským lesem. Je to celkem asi dvanáct kilometrů a při běžné rychlosti mu cesta netrvá déle než čtvrt hodinu. Včera jel desátník Bates z dopravní jednotky, naprosto důvěryhodný chlap, a když se v sedm třicet pět nehlásil v SHAPE, vyslali dalšího kurýra, aby se po něm poohlédl. Nenašel po něm ani stopy a v naší stanici o něm také nevěděli. V osm patnáct převzalo případ bezpečnostní oddělení a v devět už byla silnice uzavřena. Byla uvědoměna policie a Druhé oddělení francouzské zpravodajské služby a byly nasazeny pátrací čtyry. Nalezli ho psi, ale teprve až kolem šesté večer, kdy už všechny stopy, pokud tam vůbec nějaké byly, zahladily projíždějící vozy.“ Rattray podal Bondovi mapu a vrátil se k psacímu stolu. „To je asi tak všechno, kromě obvyklých kroků – hranice, přístavy, letiště a tak dále. To ovšem nebude k ničemu. Jestli to byla profesionální práce, pak ten kdo ji provedl, mohl dostat všechny materiály ze země už v poledne, nebo je předat během hodiny některému vyslanectví v Paříži.“

„Zcela správně!“ pronesl zprudka Bond. „A co tedy ode mne M chce, sakra? Abych požádal bezpečnost SHAPE, aby to ještě jednou, důkladněji přešetřila? Takovéhle věci nepatří do mého ranku. Zbytečná ztráta času!“

Vedoucí Stanoviště F se s porozuměním usmál. „Téměř totéž jsem sdělil po kódované lince panu M. Taktně. Stařík mluvil docela rozumně. Prohlásil, že by chtěl jenom ukázat SHAPE, že to bere stejně vážně jako oni. Vy jste byl náhodou po ruce a víceméně na místě. Řekl, že při vašem způsobu myšlení by jste mohl přijít na nějaký neviditelný činitel. Zeptal jsem se ho, jak to myslí a odpověděl, že v každém přísně střeženém středisku musí být nějaký neviditelný člověk – někdo, koho všichni berou jako samozřejmost a koho si nikdo nevšímá – zahradník, umývač oken, listonoš. Namítl jsem, že s tímhle v SHAPE počítali a že všechny tyto práce vykonávají vojáci z povolání. M na to řekl, že to nesmím brát tak doslova a zavěsil.“

Bond se zasmál. Dovedl si představit zachmuřenou tvář svého nadřízeného a slyšel jeho mrzutý hlas. „Tak dobře,“ souhlasil „Uvidím co se dá dělat. Komu mám podávat hlášení?“

„Sem. M si nepřeje, abychom do toho zatahovali stanici v Saint Germain. Všechny vaše zprávy odešlu hned dálnopisem do Londýna. Je ovšem možné, že tady nebudu, až budete volat. Přidělím vám někoho, kdo bude nepřetržitě držet službu a můžete se s ním spojit v kteroukoli denní, nebo oční dobu. Třeba Russellovou. Tu co vás našla. Ať se o vás taky postará. Vyhovuje vám to?“

„Ano,“ přikývl Bond. „To bude nejlepší.“

Otlučení peugeot, přidělený Bondovi Rattrayem, byl nasáklý její vůní. Několik jejích drobností bylo i v přihrádce pro rukavice – půl balíčku Suchardovy mléčné čokolády, svitek papíru s dívčími vlásničkami. John O'Hara v paperbackovém vydání, jedna rukavička z černé kozinky. Bond o ní přemýšlel až do Étoile, pak jí ale vypudil z hlavy a rychle projel skrze Bois. Rattray mu řekl, že při padesátimílové rychlosti bude na místě asi za patnáct minut. Bond mu doporučil, aby počítal s rychlostí poloviční, zdvojnásobil čas a oznámil plukovníku Schreiberovi, že přijede kolem půl desáté. Za Porte de Saint Cloud byla dálnice téměř pustá a Bond udržoval rychlost na sedmdesátce, dokud se po pravici nevyonořila druhá odbočka, kde už spatřil červenou šipku, mířící k sídlu SHAPE. Bond vybral zatáčku a ujížděl po silnici N184. O dvě stě metrů dále stál uprostřed silnice dopravní strážník, na něhož byl Bond upozorněn. Strážník mu pokynul, aby vjel do velkých vrat po levici, a zdvihl první závoru. Z budky se vyklonil americký policista a zběžně nahlédl do jeho průkazu. Pak mu řekl, aby zajel dále a zastavil. Nyní převzal jeho průkaz francouzský policista, zanesl jeho data do formuláře připevněného na tabuli, dal mu na přední sklo velké číslo z umělé hmoty a máchnutím ruky ho propustil. Když zajel na parkoviště, zaplála s divadelní náhlostí snad stovka obloukových světel a ozářila před ním

skupinu nízkých baráků, jako by byl bílý den. S pocitem, že je nahý, kráčel Bond pod vlajkami zemí NATO přes otevřené prostranství vysypané štěrkem, vyběhl čtyři nízké schody a vstoupil do širokých skleněných dveří Vrchního velitelství spojeneckých sil v Evropě. Zde byla hlavní kontrola. Příslušníci americké a francouzské vojenské policie si ověřili jeho průkaz a zaznamenali všechna data. Pak byl předán britskému vojenskému policistovi v červeném baretu, který ho vedl hlavní chodbou podél nekonečné aleje kancelářských dveří. Nebyla na nich jména, pouze obvyklé abrakadabra všech vojenských velitelství. Na jedné stálo SPOJBITLETATL A NÁMSATL V SOUČINNOSTI S NÁMSEVR. Bond se zeptal, co to znamená. Vojenský policista, ať už z nevědomosti anebo, což bylo pravděpodobnější, z přehnané snahy po utajení, tupě prohlásil: „Na to vám nemohu odpovědět, pane.“

Za dveřmi s nápisem Plukovník G.A. Schreiber, velitel bezpečnostního oddělení vrchního velitelství, sídlil škrobený Američan středních let, šedivějících vlasů a zdvořile odmítavého chování bankovního ředitele. Na psacím stole stálo několik rodinných fotografií v stříbrných rámečcích a váza s jednou bílou růží. V místnosti nebylo cítit sebemenší stopu tabákového kouře. Po obezřele roztomilých úvodech poblahopřál Bond plukovníkovi k jeho bezpečnostním opatřením. „Ty závory a dvojité kontroly pořádně znesnadňují práci vašim protivníkům. Už se zde někdy něco ztratilo, nebo zjistili jste nějaké známky vážného pokusu o zásah zvenčí?“

„Na obě otázky vám musím říct ne, podplukovníku. Pokud jde o velitelství, jsem naprosto spokojen. Starost mi dělají pouze venkovní útvary. Kromě vašeho oddělení Tajné služby máme ještě několik různých vyčleněných jednotek. Pak jsou tu ministerstva vnitra čtrnácti různých států. Nemohu odpovídat za to, co může uniknout z těchto útvarů.“

„Jistě to není snadná práce,“ souhlasil Bond. „Ale vraťme se k tomu malému. Stalo se od vašeho posledního rozhovoru s podplukovníkem Rattrayem něco nového?“

„Máme kulkou. Z lugeru. Přetřela pátevní kanál. Byla vypálena přibližně z třiceti metrů, plus minus deset metrů. Za předpokladu, že náš člověk jel přímým směrem, byla vystřelena zezadu a na stejné úrovni, v jaké byl zasažen. Protože střelec nemohl stát na silnici, musel se vrah pohybovat v nějakém, či na nějakém vozidle.“

„Takže by ho váš člověk musel vidět v zpětném zrcátku.“

„Možná.“

„Co dělají vaši kurýři, když zjistí že jsou sledováni? Mají nějaké rozkazy, jak se vyhnout přímému střetnutí?“

Plukovník se pousmál. „Jistě. Mají rozkaz uhánět jako ďas.“

„V jaké rychlosti váš člověk havaroval?“

„Mají za to, že nejel moc rychle. Mezi dvacítkou a čtyřicítkou. Kam tím míříte, podplukovníku?“

„Napadlo mě, zda už máte jistotu, byla-li to profesionální, či amatérská práce. Jestli se kurýr nesnažil ujet a za předpokladu, že viděl svého vraha v zrcátku, což je skutečně jen pouhá možnost, naznačuje to, že považoval muže v závěsu spíše za kamaráda než za nepřítele. To by mohlo znamenat, že vrah použil nějakého přestrojení, které zapadalo do celkového obrazu přestrojení, které nevzbudilo podezření ani v tak časně ranní hodině.“

Hladké čelo plukovníka Schreibera se mírně pokrčilo. „Podplukovníku,“ z jeho hlasu zazněla ostrážitost, „uvážili jsme samozřejmě všechny možné stránky případu, včetně té, kterou máte na mysli. Včera v poledne vyhlásil velící generál stav pohotovosti a ustanovil bezpečnostní a operační výbor, od té doby každá stopa, i pouhý náznak stopy, byly systematicky prozkoumány a převráceny naruby. A troufám si říci podplukovníku,“ plukovník Schreiber zdvihl pěstěnou ruku a nechal ji s mírným důrazem dopadnout na psací podložku, „že každý, kdo by ještě přišel s nějakým, jen trochu původním nápadem, musel by být nějaký blízký Einsteinův příbuzný.“

Bond se souhlasně usmál. Vstal. „V tom případě vás už dneska nebudu připravovat o čas, plukovníku. Potřeboval bych jenom protokoly z vašich porad, abych se seznámil se všemi okolnostmi, a kdyby mi pak někdo mohl ukázat, kde je kantýna a kde budu bydlet...“

„Jistě, jistě.“ Plukovník stiskl tlačítko zvonku. Vstoupil mladý, předpisově ostříhaný pobočník. „Proctore, zaveďte prosím podplukovníka do jeho pokoje v důstojnickém křídle a ukažte mu, kde je bar a kantýna.“ Obrátil se k Bondovi.

„Než se najíte a něco vypijete, připravím vám ty spisy. Najdete je zde, v mé kanceláři. Odnést si je pochopitelně nemůžete, ale všechno co by jste mohl potřebovat najdete ve vedlejší místnosti, a o zbytek se vám postará Proctor.“

Napřáhl ruku. „Spokojen? Pak tedy rána na hledanou.“

Bond mu popřál dobrou noc a vyšel v doprovodu pobočníka z kanceláře. Cestou neutrálně vymalovanými a neutrálně páchnoucími chodbami uvažoval nad tím, že toto je pravděpodobně to nejbezpečnější poslání, jakým byl kdy pověřen. Než se té noci dostal do postele v pokoji zařízeném se spartánským přepychem pro potřeby návštěvníků na jednu noc, rozhodl se věnovat případu ještě dva dny – hlavně proto, aby zůstal co možná nejdéle ve styku s Mary Ann Russellovou – a pak ho pověsí na hřebík. Takto rozhodnut upadl okamžitě do hlubokého a bezstarostného spánku.

Nikoli dva, ale čtyři dny poté, za východu slunce nad saintgermainským lesem, ležel James Bond na silné větvi košatého dubu a upřeně pozoroval pustou mýtinu, prostírající se mezi stromy, které lemovaly silnici D98, cestu smrti. Od hlavy až k patám byl zahalen do parašutistického maskovacího oděvu v zelené, hnědé a černé barvě. Stejná látka mu zakrývala ruce a přes hlavu měl přetaženu kápi se šterbinami pro oči a ústa. Byla to dobrá kamufláž, a čím stálo slunce výše a stíny se prohlubovaly, tím byla lepší, takže nemohl být odnikud ze země zpozorován, dokonce ani z přímého pohledu od kmene stromu, neboť větve ležela dostatečně vysoko.

Došlo k tomu následovně: První dva dny v SHAPE se ukázaly být předvídanou ztrátou času. Bond za tu dobu nezískal zřehla nic, krom jisté neoblíbenosti, kterou si vysloužil tvrdošíjností, s níž si ověřoval odpověď na každou svojí otázku. Ráno třetího dne se už chystal k odjezdu, když se ozval plukovníkův telefon. „Chtěl jsem vám jenom říct, podplukovníku, že včera pozdě v noci se vrátila poslední smečka policejních psů – byl to přece váš nápad, že by snad

stálo za to prohledat celý les? Je mi líto, ale bylo to marné, naprosto marné.“

„Hmmm. Omlouvám se, že kvůli mě marnili čas.“ Aby plukovníka alespoň trochu rozladil, Bond dodal: „Nebude vám vadit, když si promluvíme s psovodem?“

„Jistěže ne. Dělejte, co uznáte za vhodné. Mimochodem, jak dlouho se ještě chcete zdržet, podplukovníku? Budu rád, když se zdržíte co nejdéle, ale nevím jak to bude s vaším pokojem. Jak se zdá, přijede v nejbližších dnech velká skupina důstojníků z Holandska. Školení genštábu nebo něco takového a správce budov říká, že je na štíru s volnými pokoji.“ Bond nepředpokládal, že bude s plukovníkem Schreiberem vycházet v dobrém a také nevycházel. „Počkám, až co mi řekne můj šéf, a pak vám zavolám, plukovníku.“

„Buďte tak laskav, prosím.“ Plukovníkův hlas byl příslušně zdvořilý, ale dobré chování obou mužů rychle vyprchávalo a zavěsili oba současně.

Hlavní psovod byl Francouz, původem z Landes. Oči měl živé a lstivé, jako oči pytláka. Bond se s ním sešel v psinci, ale ani psovodova přítomnost nedokázala uklidnit jeho vlčáky, a tak aby unikli štěkotu, odvedl Bonda do služební místnosti, nevelké komory, kde byly na věšácích kolem stěn rozvěšeny dalekohledy, pláště do deště, gumové boty, psi postroje a další potřeby. Byly tam ještě dvě dřevěné lavice a stůl pokrytý podrobnou mapou saintgermainského lesa. Les byl rozdělen na množství políček, vyštrafovaných tužkou. Psovod se rozmáchl nad mapou. „Naši psi prohledali celý les, Monsieur. Nic tam není.“

„Chcete tím říct, že se ani jednou nezarazili?“

Psovod se podrbl na hlavě. „Měli jsme trochu trápení se zvěří Monsieur. Jednou, nebo dvakrát vyslídili zajíce.

Nějakou tu liščí noru. A pak jsme s nimi měli co dělat, abychom je udrželi od paseky nedaleko Carrefour Royal. Zřejmě tam věřili ty cikány.“

„Ano?“ Bond projevil mírný zájem. „Ukažte mi, kde to bylo. A co to bylo za cikány?“

Psovod zdráhavě zapíchl do mapy špinavý malíček. „Jsou to samá starodávná jména. Tady to je Etoile Parfaite, a tady, kde se stala ta vražda, se říká Carrefour des Curieux. A tady, na spodní straně toho trojúhelníku, leží Carrefour Royal.

Lesní cesta se tu křížuje se silnicí smrti,“ dodal dramaticky. Vytáhl z kapsy tužku a udělal tečku hned vedle křižovatky.

„A tady je ta paseka, Monsieur. Přes zimu tam tábořili cikáni. Odjeli teprve před měsícem. Dobře po sobě uklidili, ale psi je tam budou věřit ještě po několika měsících.“

Bond mu poděkoval, a když si prohlédl a pochválil psy a podebatoval s psovodem o jeho povolání, sedl do peugeotu a zajel si na četnickou stanici v Saint Germain. „Ano, jistěže o těch cikánech věděli. Vypadali jako skuteční cikáni. Znali francouzsky sotva pár slov, ale chovali se slušně. Žádné stížnosti nebyly. Šest mužů a dvě ženy. Ne, odjždět je nikdo neviděl. Jednoho rána tam prostě nebyli. Mohli být pryč třeba celý týden, těžko říct. Vybrali si takové odloučené místo...“

Bond odjel do lesa silnicí D98. Když se asi čtvrt míle před ním ukázal most, po němž probíhala dálnice, zpomalil, vypnul motor a sjel potíchu k rozcestí zvanému Carrefour Royal. Tam zastavil a obezřetně, přestože si připadal trochu pošetile, vystoupil z vozu, vstoupil nehlučně do lesa a s krajní opatrností se vydal směrem, kde měla být paseka. Po dvaceti metrech ležela před ním. Zůstal stát na hranici křoví a stromů, které jí vroubily, a důkladně si ji prohlédl. Potom vkročil na paseku a přešel jí od jednoho konce k druhému.

Paseka byla široká přibližně jako dva tenisové dvorce a porostlá hustou travou a mechem. Kam oko pohlédlo, kvetly konvalinky, a kolem dokola byly mezi stromy roztroušeny zvonky. Při jedné straně byla nízká vyvýšenina, snad mohyla, zcela obklopená a porostlá ostružiníky a šípkovými keři hustě obsypanými květy. Bond křoví obešel a nahlédl pozorně mezi kořeny, ale krom hrubého tvaru vyvýšeniny tam nebylo nic k vidění.

Bond se naposledy rozhlédl a namířil k rohu paseky, který byl nejbližší k silnici. Z této strany byla lehce přístupná. Není snad to mírně slehlé listí stopou po stezce? Sotva. A když, mohli jí vyšlapat ti cikáni, nebo lonští výletníci. Na samém okraji silnice byl průchod ohraničen dvěma blízko sebe rostoucími stromy. Bond se mimoděk shýbnul a prohlédl si jejich kmeny. Náhle strnul a přisednul si k zemi. Jemně odškrábl nehtem úzký proužek nalepeného bláta. Zakrýval hlubokou jizvu v kmeni. Droby bláta zachytil do volné ruky. Teď na ně plivnul a pozorně jizvu opět vyplnil. Na jednom ze stromů byly tři zamaskované škrábance, na druhém čtyři. Bond prošel rychle mezi stromy a vstoupil na cestu. Auto stálo na mírném svahu, sbíhajícím pod most dálnice. Přestože hmot dopravy na dálnici poskytoval jistou záštitu, Bond strčil do vozu, skočil do něho a nastartoval až pod mostem.

Nyní byl tedy opět na pasece a stále nevěděl, zda jeho tušení bylo správné.. Byla-li to vůbec stopa, přivedl ho na ni výrok M – a zmínka o cikánech. „Věřili tam ty cikány... Tábořili tam přes zimu... Odjeli teprve před měsícem. Žádné stížnosti nebyly... Jednoho rána tam prostě nebyli.“ Neviditelný činitel. Neviditelný člověk. Lidé, kteří jsou takovou součástí pozadí, že ani nevnímáte jejich přítomnost. Šest mužů a dvě ženy a znali francouzsky sotva pár slov. Cikáni – dobrá zástěrka. Jste cizinec, a přesto nejste cizinec, neboť jste pouhý cikán. Někteří odtáhli pryč. Mohli tu někteří zůstat, v nějakém úkrytu, který vybudovali během zimy, v nějaké skrýši, odkud již provedli první výpad – ukořisťení přísně tajných spisů? Bond si myslel, že příliš popouští uzdu své fantazii, dokud nenašel jizvy na těch dvou stromech. Byly přesně v té výšce, kde by se mohly o kůru zachytit pedály motocyklu, který tudy někdo přenášel. Celá teorie se mohla zříti jako domek z karet, ale Bond na ní vsadil. Trápila ho jediná otázka: provedli ti lidé pouze jednorázový zátah, nebo si byli natolik jistí svou bezpečností, že se o to pokusí znovu? Svěřil se s tím pouze Stanovišti F. Mary Ann Russellová ho nabádala k opatrnosti. Vedoucí stanoviště projevil více vynalézavosti a přikázal své jednotce v Saint Germain, aby s Bondem spolupracovala. Bond se rozloučil s plukovníkem Schreiberem a přestěhoval se na polní lůžko v sídle vyčleněné jednotky Stanoviště F – anonymním domě v anonymní vesnické uličce. Tam si také opatřil maskovací výstroj a čtyři muži z tajné služby, kteří patřili k této jednotce, se s radostí podrobili Bondovým rozkazům. Uvědomili si stejně dobře jako Bond, že kdyby se jim podařilo vytrít zrak celému bezpečnostnímu aparátu SHAPE,

dostalo by se Tajné službě nevýslovné cti oproti vysokému oddělení SHAPE, a starosti M o nezávislost jeho útvaru by byly navěky zažehnány.

Bond natažený na dubové větvi se usmál. Soukromé armády, soukromé války. Kolik energie už takto odčerpali z boje za společnou věc, kolik už odvrátili ohně od společného nepřitele.

Šest třicet. Čas ke snídani. Bondova pravá ruka opatrně zatápala v maskovacím oděvu a vznesla se ke šterbině v blízkosti úst. Nechal tabletu hroznového cukru rozpouštět co možná nejdéle a pak si vzal další. Jeho oči ani na okamžik nepřestaly střežit mýtinu. Červená veverka, která se objevila s prvním světlem a neúnavně ohryzávala mladé bukové výhonky, teď popoběhla o několik metrů blíže k šípovým keřům na vyvýšenině, sebrala cosi z trávy, obracela to v prackách a ohlodávala. Dva divocí holubi, kteří si hlučně vyznávali lásku v husté trávě, se začali neohrabaně a s divokým bušením křídel milovat. Párek modrých pěnic chutě pokračoval ve sbírání drobků a cuků na hnízdo v trní, jež jen neochotně přibývalo. Tlustý drozd konečně vypátral červa a se zapřenými nohama jej začal tahat se země. Šípkové růže na nízkém návrší se henžily včelami a Bond, vzdálený od nich dobrých dvacet metrů, dobře slyšel jejich letní bzukot. Bylo to jako scéna z pohádky – růže, konvalinky, ptáci a dlouhé šípy slunečních paprsků prorážející korunami vysokých stromů do tůně třpytivé zeleně. Bond vyšplhal do svého úkrytu ve čtyři hodiny ráno a ještě nikdy nebyl tak zblízka a po tak dlouhou dobu svědkem proměny noci v nádherný den. Připadal si teď poněkud pošetile. Každou chvíli přiletí nějaký zapeklitý pták a posadí se mu na hlavu!

Poplach zdvihl jako první holubi. Vznesli se s hlasitým pleskotem křídel a vlétli do lesa. Za nimi následovali ostatní ptáci a veverka. Mýtina, až na tiché bzučení včel ztichla. Co vyvolalo ten poplach? Bondovi se rozbušilo srdce. Jeho oči přejížděly po mýtině a pátraly po nějakém klíči. Mezi růžemi se cosi pohybovalo. Byl to nepatrný, ale zcela výjimečný pohyb. Zvolna, palec za palcem, vyrůstal z horních větví keře jediný trnitý stonek, nepřírozeně rovný a silný. Zdvíhal se stále výše a výše, až čněl téměř čtvrt metru nad křovím. Pak se zastavil. Na vrcholku stonku kvetl osamělý růžový květ. Oddělen od keře působil nepřírodním dojmem, zvláště pokud jste pozorovali celý průběh jeho vzrůstu. Na letný pohled by to byl jen zbloudilý stonek, nic víc. Teď se zdálo, že se plátky květu pomalu rozevírají a sklápějí, žluté pestíky se rozestoupily a od skleněné čočky velikosti šilinku se odrazilo slunce. Čočka hleděla přímo směrem k Bondovi, ale pak se oko – růže začalo zvolna, velice zvolna otáčet a nezastavilo se, dokud se stonek neotočil kolem své osy a mýtina nebyla podrobně prozkoumána. Plátky květu, jakoby s uspokojením, se opět sevřely kolem oka a osamělá růže začala zvolna klesat, aby se připojila ke svým družkám.

Bondovi se vydral z úst přívál zatajeného dechu. Na okamžik zavřel oči, aby jim dopřál odpočinku. Cikáni! Pokud mohl soudit podle této jediné části soustrojí, bylo v návrší, hluboko pod zemí skryto nejdokonalejší špiónážní zařízení, jaké bylo kdy sestrojeno – mnohem úžasnější než cokoli co měla Anglie přichystáno pro případ úspěchu německé invaze, mnohem lepší než všechno, co sami Němci zanechali v Ardenách. Bonda zamrazilo v zádech – vzrušením a očekáváním – snad i bázní. Tak se přece jen nemýlil! Ale co přinese další dějství?

Od návrší se teď ozvalo slabé vysoké vytí – zvuk elektromotoru o vysokých otáčkách. Růžový keř se nepatrně zachvěl. Včely se vznesly, zarojily nad keřem a vrátily se do květů. Ve středu velkého keře se ukázala nepravidelná trhlinka a pozvolna se rozšiřovala. Keř se rozestoupil a otvíral jako dvoudílná vrata. Temný otvor se rychle zvětšoval a po jeho stranách se ukázaly kořeny šípku zapuštěné v zemi. Vytí motoru teď znělo hlasitěji a na okrajích zakřivených dveří se zatřpytil lesklý kov. Připomínalo to otevírání dárkového velikonočního vejce. Vzápětí se obě části dveří zcela rozestoupily a dvě poloviny keře, i nadále obsypané včelami, byly skloněny k zemi. Vnitřek kovového zvonu podpírajícího půdu a bohatá spleť kořenů byly nyní vystaveny slunci. Temný otvor prozářilo bledé, elektrické světlo. Vytí motoru utichlo. Z jícnu se vynořila hlava a ramena, pak celý muž. Nehlučně vylezl, přikrčil se a pátravě obhlédl mýtinu. V ruce držel pistoli – luger. Spokojen z obhlídkou, obrátil se k šachtě a pokynul. Objevila se hlava a paže dalšího muže. Podal nahoru tři páry jakýchsi sněžnic a ponořil se opět do otvoru. První muž uchopil jedny sněžnice, poklekl a připjal si je na boty. Pohyboval se teď mnohem volněji a nezanechával stopy, neboť tráva se pod širokými sítěmi sněžnic pokládala jen na okamžik a vzápětí se opět zdvíhala. Bond se usmál. Neřadí mazaní!

Druhý muž se opět vynořil. Za ním lezl třetí. Byli opášení popruhy, v nichž byl zavěšen motocykl. Když vylezli ze šachty, zastavili se s motocyklem mezi sebou na jejím okraji, a první muž, podle všeho velitel, poklekl a připjal jim sněžnice. Husím pochodem pak vykročili k silnici. Bylo cosi zlověstného v tom, jak se drželi ve stínu stromů, jak měkce a z vysoka našlapovali, pokládajíce opatrně na zem obrovské ploutve.

Bond ulevil svému napětí dlouhým vydechnutím a lehce složil hlavu na větev, aby uvolnil strnulé krční svaly. Tak takhle se věci mají. Nyní bylo vše jasné, včetně těch nejposlednějších podrobností. Zatímco oba podřízení měli na sobě šedé kombinézy, velitel byl oblečen do uniformy kurýra dopravní jednotky Zvláštní služby a jeho motocykl byl olivově zelený BSA M20 s registračním číslem britské armády na benzínové nádrži. Nebylo divu, že ho kurýr SHAPE pustil na dostřel. A co provedli se svou navýsost tajnou kořistí? Smetánku pravděpodobně odvysílali v noci rádiem. Namísto periskopu se z keře vynořil stonek s anténou, hluboko pod zemí začal pracovat generátor na nožní pohon a do éteru se rozletěly skupiny vysokofrekvenčních šifer. Šifry! V šachtě by se jistě přišlo na spoustu cenných nepřátelských tajemství, kdyby se Bondovi podařilo polapit celou osádku mimo úkryt. A navíc by tu byla možnost nakrmit nepřátelský zpravodajský aparát, který stál pravděpodobně v pozadí, záplavou smyšlených informací. Bondovy myšlenky uháněly jako o závod.

Oba podřízení se vraceli. Vstoupili do šachty a růžový keř se za nimi uzavřel. Velitel s motocyklem čeká zřejmě v křoví u silnice. Bond se podíval na hodinky. Šest pětadesát. No ovšem! Čeká, zda kolem nepojede kurýr! Buď nevěděl, že jezdí pouze jednou týdně, což bylo dost nepravděpodobné, anebo předpokládal, že po vraždě kurýra změní SHAPE z bezpečnostních důvodů své zvyklosti. Byli to pečliví lidé. Měli zřejmě rozkazy vysmýčít, co se dá, než nadejde léto a les naplní houfy výletníků. Pak může být osádka stažena a v zimě se opět vrátí. Kdoví jaké byly jejich dlouhodobé

plán? Stačilo, že se velitel chystal k další vraždě.

Minuty ubíhaly. V sedm deset se velitel znovu objevil. Stanul ve stínu rozložitého stromu na pokraji paseky a vyloudil krátký a ostrý hvizd, podobný ptačímu. Růžový keř se okamžitě počal otevírat, vystoupil z něho oba podřízení a následování velitelem zašli mezi stromy. V necelých dvou minutách byli zpátky s motocyklem, zavěšeným mezi sebou. Velitel se ještě naposledy přesvědčil, že po sobě nezanechali stopy, vstoupil do šachty za svými druhy a obě poloviny šípku se zavřely.

Za půl hodiny mýtiny opět ožila. Za další hodinu, když vysoké slunce prohloubilo stíny, slezl James Bond pozpátku z větve, seskočil pružně do mechu, mezi ostružiníky a neslyšně zmizel v lese.

Toho večera měl pravidelný rozhovor s Mary Ann Russellovou bouřlivý spád. „Vy jste se zbláznil!“ prohlásila. „To vám nedovolím. Okamžitě jdu za šéfem a řeknu mu, aby zavolal plukovníka Schreibera a všechno mu pověděl. Je to jejich záležitost, a ne vaše!“

Bond jí stroze řekl: „Nic takového neuděláte. Plukovník Schreiber říká, že mi tu zítřejší fingovanou jízdu povolí s největší radostí. Vysvětlil jsem mu, že jde o rekonstrukci zločinu a to mu prozatím musí stačit. Nezajímá ho to ani za mák. Prakticky už celý případ uzavřel. Tak neztekejte a udělejte to, co jsem vám řekl. Odešlete dálnopisem moji zprávu pro M. Pochopí co mám v úmyslu. Nebude mít námitek.“

„Čert ho vem! A vás taky! Čert vem celou tuhle pitomou službu!“ Zajíkala se slzami hněvu. „Jste obyčejní malí kluci, kteří si hrajou na Indiány! To je nápad, postavit se těm lidem docela sám! Víte co to je? Frajeřina! Nic víc než frajeřina!“ Bond začínal ztrácet trpělivost. „Tak to už stačí Mary Ann,“ řekl. „Okamžitě odešlete dálnopis. Je mi líto, ale je to rozkaz.“

„No prosím,“ řekla odevzdaně. „Ale svou hodností jste se ohánět nemusel. – A dávejte pozor, ať se vám nic nestane. Ještě, že tam budou chlapi ze stanice. Zlomte vaz.“

„Díky Mary Ann. Povečíte se mnou zítra? Třeba v Armenonville. Růžové šampaňské a cikánské housličky. Obligátní jaro v Paříži.“

„Ano,“ pronesla vážně. „Ráda. Ale tím spíš na sebe dávejte pozor, ano? Prosím vás.“

„Samosebou. Nebojte se. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Zbytek večera strávil Bond pilováním svých plánů na samou hranici dokonalosti a udělením posledních příkazů svým čtyřem pomocníkům.

Byl opět krásný den. James Bond spočíval pohodlně v sedadle pulzujícího BSA a čekal a znamení k odjezdu. Myšlenka na zálohu, která na něho čekala hned za Carrefour Royal, mu připadala neuvěřitelná. Desátník z dopravní jednotky mu podal brašnu na spisy a řekl: „Vypadáte, jako byste sloužil u nás celý život, pane. Už by jste se měl dál ostříhat, ale uniforma vám sedí jako ulitá. Co říkáte té mašině, pane?“

„Chodí jedna báseň. Úplně jsem zapomněl, jak si člověk na takovém žentouru užije.“

„Není nad malý pěkný austin A40, pane.“ Desátník se podíval na hodinky. „Za pár vteřin sedm.“ Zdvihl palec.

„Nashle.“

Bond si stáhl přes oči ochranné brýle, zdvihl ruku na pozdrav, zařadil rychlost a rozjel se po šterkovaném parkovišti k hlavnímu vjezdu.

Z N184 se dostal na N307, projel skrz Bailly a Noisy-le-Roi a už tu byl Saint Nom a odbočka doprava na silnici D98 – „route de la mort“ – jak jí nazýval psovod. Bond zajel k travnatému okraji vozovky a naposledy si prohlédl kolt ráže 45 s dlouhou hlavní. Zastrčil teplou zbraň opět za opasek a knoflík blůzy nechal rozepnutý. Zaujmout postavení! Připravit se...!

Bond vybral ostře zatáčku a zrychlil na padesátku. Vpředu se ukázal viadukt pařížské dálnice. Černá ústa tunelu se otevřela a pohltila ho. Řev výfuku se zmnohonásobil a na okamžik ucítil chladný a zatuchlý zápach tunelu. Pak vyjel opět do slunce a vzápětí minul Carrefour Royal. Před ním se leskly dvě míle asfaltové vozovky protínající čarovný les a ve vzduchu visela vůně listů a rosy. Snížil rychlost na čtyřicátku. Zpětné zrcátko po jeho levici se mírně chvělo v rytmu stroje. Ukazovalo jen pustý rozervěný pás cesty vroubené stromy, které se za ním čepily jako zelená brázda. Po vrahovi ani potuchy. Poplašilo ho něco? Nebyl tady nějaký háček? Pak se ve středu konvexního skla objevila drobná černá tečka – komár, z něhož se stala rychle moucha, pak včela a pak brouk. Nyní to byla ochranná přilba hluboko skloněná nad řídítky mezi dvěma široce roztaženými spáry. Bože, ten to pálí. Bondovy oči přeskočily ze zrcátka na silnici a zpátky do zrcátka. Až vrah sáhne po pistoli...

Bond zpomalil – pětaticet, třicet, dvacet mil. Asfaltový povrch vozovky byl hladký jako sklo. Poslední krátký pohled do zrcátka. Pravá ruka pustila řídítka. Slunce v mužových brýlích dělalo z jeho očí ohromná ohnivá kola pod ochrannou přilbou. Ted! Bond prudce zabrzdil, seškrtil plyn a smykem se otočil napříč silnice. S vytažením pistole se opozdil. Z vrahovy zbraně dvakrát vyšlehl plamen a do sedla vedle Bondova stehna se zabořila kulka. Vzápětí pronesl kolt jediné slovo a vrah se svým strojem, jako by zachycen lasem odkudsi z lesa, sjel bláznivě ze silnice, přeletěl příkop a narazil hlavou přímo do kmene úctyhodného buku. Splet' stroje a člověka se na okamžik přimkla k širokému kmeni a se smrtelným řevem se zřítla do trávy.

Bond slezl z motocyklu a přistoupil k ošklivé zmeti zelené látky a kouřícího kovu. Nebylo zapotřebí, aby muži zjišťovali tep. Ať byl zasažen kamkoliv, ochranná přilba praskla jako vaječná skořápka. Bond se odvrátil a zastrčil pistoli zpátky za opasek. Měl štěstí. Tím se však nyní nemohl obírat. Nasedl na BSA a rozjel se zpátky ke Carrefour Royal.

Na kraji lesa opřel motocykl o jeden z poškrabaných stromů a tiše kráčel k pasece. Postavil se do stínu košatého buku, přelízl si rty a vydal ptačí hvizd, co možno nejpodobnější vrahovu. Čekal. Hvízdal špatně? Pak se však růžový keř otřásl

a ozvalo se slabé vysoké vytí. Bond zavěsil pravý palec za opasek, do těsné blízkosti pažby koltu. Doufal, že další zabíjení nebude třeba. Zbývající dva muži se zdáli být neozbrojeni. Hlavně, aby k němu klidně došli.

Vypouklé dveře skryše již byly otevřeny. Do šachty Bond ze svého místa neviděl, ale v několika vteřinách byl první muž venku a nasazoval si sněžnice a vzápětí se vynořil druhý. Sněžnice! Bondovi vynechalo srdce. Zapomněl na ně! Určitě jsou schované někde v křoví. Pitomec jeden! Všimnou si toho?

Muži kladli nohy jemně do trávy a pomalu se přibližovali. Když byli vzdáleni asi sedm metrů, pronesl první muž několik nesrozumitelných slov. Bond neodpověděl a muži se okamžitě zastavili. Užasle na něho zírali a čekali zřejmě na heslo. Bond vytušil nesnáze. Vytrhl pistoli a přihrbem vykoukl kupředu. „Ruce vzhůru!“ Výmluvně máchl hlavní koltu. První muž vykřikl jakýsi rozkaz a vrhl se vpřed. Druhý se pokusil dosáhnout podzemní skryše. Mezi stromy na pokraji mýtiny zahřměla puška a pod běžícím mužem poklesla levá noha. Muži ze stanice se vyřítli z úkrytů a vběhli na mýtinu. Bond klesl na jedno koleno, uchopil pistoli za hlaveň a vymrštil ruku se zbraní proti tělu, jež se na něho valilo. Rána se neminula cílem, ale muž na něho padl plnou vahou. Před očima se mu kmitly roztažené prsty, hbitě jim uhnul a rozmáchl se... Zápěstí mu sevřela silná ruka a jeho vlastní zbraň se počala obracet proti němu. Byla zajištěná, neboť nemínil zabíjet. Pokusil se teď dosáhnout palcem na pojistku. Ze strany ho do hlavy udeřila těžká bota, pustil pistoli a padl na záda. Závojem rudé mlhy spatřil, jak mu hlaveň pistole míří do tváře. Hlavou mu bleskla myšlenka, že nyní zemře – zemře za to, že dal průchod milosrdenství...!

Pojednou hlaveň zmizela a s ní i tíže mužova těla. Bond se vyhrabal na kolena a povstal. U jeho nohou leželo tělo s rozhozenými končetinami a právě s sebou škublo v posledním smrtelném záchvěvu. Na zádech mužovi kombinézy bylo několik krvavých otvorů. Bond se rozhlédl. Čtyři muži ze stanice stáli ve společné skupince. Bond uvolnil řemínek ochranné přilby, sejmul ji a třel si hlavu. „Díky,“ řekl. „Kdo ho dostal?“

Nikdo neodpověděl. Muži se rozpačitě usmívali.

Bond k nim zmateně vykročil. „Co se děje?“

V tom si povšiml nějakého pohybu za jejich zády. Pak se vynořila přebytečná noha – ženská noha. Bond se rozesmál. Muži se ostýchavě zubili a otáčeli se. Mary Ann Russellová v hnědé košili a černých džínsech před ně předstoupila se zdviženými rukama. V jedné ruce držela zbraň, která vypadala jako terčová pistole. Spustila ruce a zastrčila pistoli za džínsy. Přistoupila k Bondovi. „Že se na nikoho nebudete zlobit, že ne?“ řekla bojácně. „Nedovolila jsem jim, aby odešli beze mne.“ Její oči prosily za odpuštění. „Ještě štěstí, že jsem přišla, opravdu. Náhodou jsem se k vám dostala první. Nikdo nechtěl vystřelit, aby nezasáhl vás.“

Bond se jí usmál do očí. „Kdyby jste nepřišla, musel bych to pozvání na dnešní večeři zrušit.“ Otočil se ke svým mužům a jeho hlas dostal věčný přízvuk. „Klaplo to jako a drátku. Jeden z vás vezme motocykl a oznamte plukovníku Schreiberovi, co se tady zhruba stalo. Řekněte mu, že se vstupem do skryše počkáme na něho a jeho lidi. A ať s sebou vezme taky pyrotechniky. Ta jáma by mohla být obložena bouchacími kuličkami. Jasně?“

Bond vzal dívku v podpaží. „Pojďte se mnou,“ řekl. „Ukážu vám ptačí hnízdo.“

„To je rozkaz?“

„Ano.“

Konec

Z anglického originálu „FROM A VIEW TO A KILL“

1960 by Glidrose Productions Ltd London

Český překlad 1969 Jaroslav Kořán